

لڑکوں کی سیریز

میان لطیف شاہ شاہد

مرستہ

انجمن ادبیات مرحد (ریسٹرڈ) آکورڈ ختم

د بے ننگو ملکوتیا خوشاهد نش کپی
یو پیتوں د جل د دا شہ کا خیل د

شُرُبِل سپر

میاں لطیف شاہ شاہد

مرستہ

انجمن ادبیات سرحد اکورنٹک

متوں حقوقیہ دعویٰ مخفی پر حق کپٹے محفوظی

دکّاب نوم : شاوبل سپولے

لیکونکے : میاں دطیف شاہد کا خیل

درج میں اشاعت : آگسٹ ستمبر ۱۹۹۲ء

تعداد : یونہر (۱۰۰)

چاپ کوؤنکے : - اکبر پرنٹنگ پرنسپل توہینار

کتابت : - نواہ بطور فان قسم

بیعہ شل ۳۰ روپیٰ

سرور قب مزین

تزویج

دَهاغه غزل سترگوپه نُوم

چه زما احساس ته په غزل ما بخینے دے

دَهاغه سُورسپرلی په نُوم

چه ترمونثره په راتلوکنې ثوابل شوے دے

دَهاغه رغولیونوپه نُوم

چه دپنټوخُمار

په سُرونوته ختنے دے -

(شاهد)

زء خپل مکالی بچی او ملگری میاں
 لطیف شاہ شاهد ته د "ژوبل سپری"
 په چاپ کیدو مبارکے درکوم - او پُښتنو
 پھوته د میاں صاحب په ژبه دا پیغام درکوم

چه

والي انقلاب په چغو چخوچه نزدې يمه
 بس زء د پښتون بچی پښتو ته په کتویم

والسلام

اجمل ختک

پیشُندِ کلو

میاں لطیف شاہ شاهد د شیخ حمکار حضرت
 کا صاحب رحمة اللہ علیہ د اولاد نہ دے۔ د ضلع نوبنار
 تعلیم بیافت م طبقہ کبئے میاں صاحب نوم د ہیچ قسمہ تعاون محتاج
 نہ دے۔ د از لئے شاعر بیشکہ د عمر پہ لحاظ کم، خود
 عقل او فتن پہ لحاظ پیر او حیث دے د خیل ذاتی کردار
 او خاند ای شرافت لہ کبلہ پیروی لئے کسان د
 میاں صاحب عزّت کول خپلہ خوشحالی گنری۔
 میاں لطیف شاہ شاهد د میاں صاحب مکرم شاہ
 فرزند دے۔ د دری آبائی کلے نیارت کا صاحب
 دے، خوتیرو پنھلسو کالو مر سے پہ نوبنار چھاونڑی کبئے

آباد دی۔ میاں صاحب پنجپل کلی کئے پہ کال سنہ ۱۹۶۴ء
 کئے زیرشید لے ڈو۔ دمیاں صاحب تعلق دکا کا حنیلو یو
 نوموری بناخ بابا حنیلو سرہ دے۔ میاں صاحب خپل
 ابتدائی تعلیم د نوبنار اور رسالپور پہ انگریزی سکولونو
 کئے حاصل کرو۔ د سکول ہرا امتحان بہ یہ پہ امتیازی
 شان پاس کولو۔ د نصابی سرگرمیاں نہ علاوہ پہ غیر
 نصابی سرگرمیاں نہ کئے بہ ہم پیش پیش ڈو۔ ادبی مجلس شہ
 ڈو کئے د تقریر و نو مقابله ، د لوپو میدان ڈو، کہ دذہنی
 آزمائش مقابله ، میاں صاحب بہ پہ ہر خند کئے دھرچانہ
 مخکنے ڈو۔ د میتھک امتحان یہ د ایف جی پبلک ہائی
 سکول رسالپور نہ پہ فستہ د دیڑن کئے پاس کرو، وہ ستو
 یہ د ایف ایس سای او بی ایس سی امتحان نہ دکور نہ نہیں تھے
 نوبنار نہ پاس کول خود سائنس خشک مضبوط دمیاں صا
 شاعرانہ طبیعت سرہ سیمون اور خومرو اور ددله کبلہ
 میاں صاحب پہ اردو ادب کئے دائم اے کولو فیصلہ وکرہ
 میاں صاحب تھے خداۓ پاک پہ د دو مرہ لبڑھمر
 کئے پیر شرور نظر او بے باکہ قلم وہ بخنے دے۔ میاں
 صاحب پہ اردو اور پینتو دوار و شا بو کئے طبع آنہ ماں کو
 دھیرا نتیا خبرہ دادا چہ مورنگی ٹبہ یہ پینتو دہ

۲

او تعلیم په په اشکریزی سکولونو کېنے حاصل کړے دیه
خود خپل شاعری ابتداء په په اردو شربه کېنې ګرمیده د.
وخت سره سره په په پښتو کېتے هم لیکل شروع کړل،
او دغه شان د دوی د فکردا "ژوبل سپولے" ننستاسو
د راندے د. دمیاں صاحب شاعری د یومینه ناکه انسان
د یور وشن خیالله مسلمان او د یوقام پرسته پښتون
شاعری دکا - د وطن او قام سره د مینه جذبه په په قول
کلام خورده ————— مشاهده په شدرا
او شربه په تیره ده -

هیله لرم په د کتاب دلوستونه پس به لوستونکي
ما سره اتفاق وکړي. لوستونکو ته خواست دے چه رملی
شاعر کلام کېنے کړئ خه که محسوس کړي نومونه د په خبر
کړي چه د غلطی اصلاح او د شاعر ماره غټا دې وشي.

سید غلام شاہ شر

صدر انجمن ادبیات اکورڈ ختک

دیباچه

دا فُچه پُبُنانه شاعران او ادبیان فِطرتَا تاراف
 جوار گردي. دا خبروم د بور و کره، چه نن صبا یو خوا.
 خو خلق د گرانے گرانے د لاسه تنگ دي. او بل خوا
 د شعر او ادب قدر دان ليونه لکيادى كتابونه ليکى او
 چاپ كوي. خود اكتابونه چه په کومه مينه او جذبه
 چاپ كولے شاي. د هغه نه هاغه مقصد نه تو لامه کيثرى
 د کوم د پاره چه داشاعران کله د ده و بچود خلے نه نوري
 شوکوي او کله پخیلو نوم و ضرور تو نو خپه زري. او بيا چه کله
 کتاب چاپ شاي نود کتاب لوستونجی کم وي نو ظاهره ده
 چه د اسے حالاتو کېنې کتاب په پيسو کله هم نه خوشخبرى.
 په د حالاتو کېنې په کله ما ته زله! د کلامى شاعر گران

رطیف شاه شاهد خپله ناچاپه شعری مجھوڻوبل سپرلے " دیوچاچ دپاره را عواله کره نو خوشحاله هُم شوم او لڑه ما یوسه هُم - خوشحاله په دشوم چه دادپر دن سنکی غوتہئی من بشار اللہ په غور میدوده ، او دیں ترمه دیو بیکلی او سپری هکل په شکل کبته د پستتو ادب په سمسوم و بولو گنه رانڈار شنی خود ما یوسی خبره م حکله او کره ، چه په کوم شوق ، بینه جذ به او ور تیر لیون توب باند د دا هر خه کوی نو هغه بھائے هُم او نیساي او کئانه ؟

بھر حال دا خود مرانوکی دخت خبرے دی - او راندوکی دخت ته به په پریزو - دا دخت به دنیا غلی رطیف شاه شاهد د " ٿروبل سپرلی " یوننداره و کرو - " ٿروبل سپرلے " دنیا غلی شاعر په مجھو غی تو گداو نه شعری مجھو عه ده - درو مبئی مجھو عه په د دشت کاسفر " په نوم په ارد و گنه چاپ شوی او خور کا شویده په د لحاظ د ادب د سفر دا پراو دنیا غلی شاعر دپاره نوئه نه ده ، او نه قاری ته دا تاشر در کوی . د د مجھو عه نزیاته پر خله په غزلو مشتمل ، ده . د د نه دا اندازه لکنی چه شاهد صاحب د خپلو جذباتو د اظہار دپاره د غزل میدان خوبن کرے دے او په دے انخاب کسٹے هفت تر پیره

کوی او دا شنا دنا هو بائی گل، هم -
 بیروز کاری من ش لمی کول ته ور پیښه دوخت
 هته مسئله دلا - دوز کارد مومند لو هله ھل دیند، نه
 پیر کارونه پاتے کوی - د شاهد صاحب نه په خد پاتے کوی
 دی په د اظهار په په یو بُنکای شعر کنې په دی دول کوئ
 ۱۷ -

دوز کار چی به غم و وچه را پیښ شو
 رانه پاتے د دلبر لام س کوچ شو
 او دا شعر په د بسطو بسطو، ناز کو قشیها تو یوه
 بُنکی هنداره ده -

په نری ملا چم کمسه دلیده :
 ماوے گه سرفه ته بنا مار او ختو
 د غزل مزاج پیر نازک دے - د مار او د بنا مار عنوند
 په دیریدونکی تکو متاثر کیعنی خود شاهد صاحب
 په شعر کنې د استعمال دو مره معنی خیزدے، چه د نسی
 بنائست په دو چند کرے دے -

د استناد ستو گو قشیه چه کوی، نو د جنت سره په
 کوی، کوم چه یقیناً د بنائست آخری حد گنہ لے گیزی -

دَاهِدَ زَعْمَهُ مَرْمَمْ دَجَنْتَ پَهْ أَرْمَانْ
دَادَ زَدَ سَتْرَكَوْ كَبَنْتَ وَيْنَهْ

دَشَاهِدَ صَاحِبَ پَهْ زَرَهْ كَبَنْتَ دَيَاَكَهْ خَاوَهْ مِيدَنَهْ دَهْ، اُوْيَه
دَخَارُهْ هَفَهْ دَخِيلَ اَخْتِيارَ آرَنْ وَمِنْدَهْ - دَهْغَهْ زَرَهْ دَقَاهِي
دَرَدَنْ دَكَهْ دَيْهْ - كَلَهْ يِيهْ پَهْ خَيْلَهْ شَاعِرَيْ كَبَنْتَ پَهْ خَاعَهْ
دَهْ دَرَدَ عَكَاسَيْ كَرَيْ دَهْ - هَفَهْ يُونَظِيرِيَاتِيْ شَاعِرَدَهْ - پَهْ
شَعِرَ وَنَوْ كَبَنْتَ پَهْ دَحَنْ اُوْعَشَقَ دَجَامُونَوْ اُوْكَاخُونَدَ عَلَادَهْ دَهْ
انْقلَابَ نَغَارَسَهْ هُمَدَيْ - هَفَهْ دَيْورَاتَلُونَكَىْ انْقلَابَ اْمَكَانَ پَهْ
يُوشَعَرَ كَبَنْتَ دَاسَهْ لَلاَپَهْ كَرَيْ دَهْ -

دَائِيْ انْقلَابَ پَهْ چَغُوْ چَغُوْ پَهْ نَزِدَهْ يِيمْ
بَسَ زَهْ دَيْنِتُونْ بَحْجَيْ پَيْنِتُونَهْ پَهْ كَتَوْ يِيمْ
اوْكَلهْ چَهْ دَخِيلَ حَيَّثِيتَ اَظْهَارَ كَوَيْ نَوْ وَالِيْ :-

دَيْنِتُونَهْ تَوَدَهْ وَيْنَهْ كَبَنْتَ غُورَزَنَكَ يِيمْ
نَوْ جَوشَ، نَوْ بَذِيْبَهْ، نَوْ اُمَنَكَ يِيمْ

پَهْ پَورَتَاهِيْ شَعَرَ كَبَنْتَ دَهْ هَفَهْ دَاَپَيْرَتَ دَلَلُوْ ثُورَهْ عَظِيمَهْ
دَهْ چَهْ خَيْلَهْ خَانَ دَيْنِتُونَهْ تَوَدَهْ وَيْنَهْ كَبَنْتَ غُورَزَنَكَ كَنَهَاهِيْ -

بَنَاغَلَهْ لَطِيفَ شَاهِ شَاهِهَدَ دَخِيلَ چَاَپَيْرَحَلَ يَوْ
زَيرَكَ كَتَونَكَ دَهْ - هَغَدَ چَهْ خَيْلَهْ خَانَ پَهْ كَوَمَ صَورَتِ
حَالَ كَبَنْتَ مَحْسُوسَ كَرَيْ دَهْ - دَهْغَهْ اَظْهَارَهْ دَيْرَجَرَأَتْ
اوْبِيَباَكَىْ كَرَيْ دَهْ - هَفَدَ دَخِيلَ اوْلَسَ پَهْ غَمَ غَمَرَنَ دَهْ

اُندھريت زپلو خلقویه تقدیر یارام کوی هفه چه ٿئے
گوري، شه ڏيٺي، ڪھنچ په اظهار نه شر مڀري ی خلکه چه
داد هفت د معاشرے تصویرونه دئي - خواجيه دا په ٿئے
رنگ کئي دئي.

او س د شاهد صاحب یو ٿولو د شعرونه دربيڪ
په تو گه درايندے کوم:-

ع ١ دا م گناه ده چه منزل ته رسم
ع ٢ مرگ ۾ سزاده چه منزل ته رسم
ع ٣ وکره ٽيار ۾ مذكرتيا د سفر
ع ٤ مخکنے رناده چه منزل ته رسم

ع

بياد شمع په وجود بلدي او رونه
پنهان دي چه سونري ٿي بياسپول شو

ع

ٿئه درته بيان ڪرمه شاهده د آشنا ڪتل
غتو غره تو گو ڪئي در په در ڪبره دئي

ع

ستاد ڪو ٿئي خاؤه ٻئي ٻڪئي پرق وهى
نخ د تندو هسے ٽيلپرئي نه

د غزل سره هغه کاظم په صنف کښه گلمښه طبع آزماني
 کړے د کا اوږد په نظمونه یې لیکلني دي .
 د مثال په توګه "شیراز ته" "دبایا په نوم یو خط"
 "غیله مور ته" "رشتیا" اوږد اس نور نظمونه په په
 فنی لحاظ سره ډینښه نظمونه دی . مختصر به دا
 اووايم چې بنا غلې نطیف شاه شاهد د نوي نسل هغه
 فنکارانو سره تعلق دری چه د عمر په لحاظ لاؤ د تجرباني
 دورمه تیریزی ، خوبیده اهتمار د هغه نه دا طمع
 کیدے شی اچه هغه په راتلونکي وخت کښه د خپله موږی
 ثریبے ادب ته دیرڅه ورکړي اوږد غزل او نظم تخليق عملن
 به مخ په وړاندې بوزی .

ع

خانکه به من صبا کښه کمل شی
 ما په په سر کښه سره غوته ای لیدلی دینه

(په درنادي)

سیده حسینه کمل تنهما

زء خله او وويم

زما شخصی تعارف هم په تفصیل سره وشو،
 اړزما په کتاب بامن د ټقیدی ټبصو هم په په
 ډول او شوه نو او س زء سوچ کوم چه زء تاسوته نورخه
 او وويمه حکه چه مانفو چه خه د میل عنوښتل نو هغه دم د
 «ژوبل سپرلي» په شکل کېتے ستاسو مخکښه ایښی دی
 داښئدي او کئه بد، هرڅه چه دی، زما د ژوبل احساس
 او لیولو خیالونو یو صفا او ستھرا هکس د. زما د ایقین
 د، اچه زما دا او ته بوله او مات کګو شعر دنه په پښتو
 ادب کېتے د خس برابر حیثیت هم نئلري خوبه د امید
 یه د پښتو ادب لمن سپارم - چه که زما د لیون خیال یو
 بختره هم د چا په ذهن شه بنه اثر پریزدی نوزه په دا

وکنہم پچھے عبث خواری میں پہ ٹھانے شوہ -

لوسٹونکو ته دیر پہ ادب سرہ خواست کوم چہ زما
پہ کلام کئے کھٹھ کھے بیشے محسوس کری (کوم چہ بہ ضرور نہ
محسوس کوی) نولثر معاایت راسیک و کری، ملکہ چہ زما
د پینتو شاھری عمر صرف درتے کالہ دے، او درتے کالہ
د فریپوسو غمروی د پینتو ادب پہ لارد دو مرہ لڑ منزل
یا وجود چہ ماد د کتاب داشتافت کوم کوشش کرے دے،
داد خپل مورنائی شے سرہ زماد لیونائی مینے ٹروندے
ثبوت دے۔ کاش چہ زما پہ تسلی جولائی کئے د دینہ زیات
رنگیں او خوندہ ورگلونہ دے، چہ د پینتو ستری اور بل
م پے سنکار کرے دے
پہ آخر کئے زو دخیل مهریان مشر غلام علی شاہ باچہ،
منکری پیغما حسینہ کل، او خور دوست فائق زادہ، او
ددوئی نہ علاوه دھفہ ہولوکسانو شکریہ ادا کوم۔ چاچہ
د د کتاب پہ چاپ کید و کئے ماسرہ مرست کری دکا -

۲ جولائی ۱۹۹۲ء

* میان رکیف شاہ شاہد

۱۱۶۲ ۱۱ هسپتال روڈ - نوبنار کنپتہ

حَدَّبَارِ تَعَالٰا

تَهْرِيْمُ تَهْرِيْمَهُ بَلَى پَاکِہ خُدَايَہ

تَهْدِيْوَلَے دُنْيَا خَانُ تَهْرِيْمَهُ بَلَى پَاکِہ خُدَايَہ

دَهْرِتَنْ پَهْ نَرَوَه کَبَنْ سَتَاجَلَوَه حَلِيْرِی

تَهْمَكِینْ دَهْرِمَکَانْ تَهْرِيْمَهُ بَلَى پَاکِہ خُدَايَہ

بَسَّ اَوْ بَدَتَهِ دَرَجَ اَمْتِيَازَ ظَهُورِنِشَتَهِ

پَهْ هَمَهْ وَارَوْ عَيَانْ تَهْرِيْمَهُ بَلَى پَاکِہ خُدَايَہ

چَهْ مُونَدَلْ دَرَجَ پَهْ يَوَه سَجَدَه سَرَوا دَی

پَهْ تَلاشَ خَوْمَرَه آسَانْ تَهْرِيْمَهُ بَلَى پَاکِہ خُدَايَہ

ابْتَدَأ اوْ اَتَهَادِیَه دَذَاتَنِشَتَهِ پَهْ

تَهْمَوْجُودِ پَهْ هَرَزَمَانْ تَهْرِيْمَهُ بَلَى پَاکِہ خُدَايَہ

بَهْ سَلَکَه دَهْ رَآفَتَنْهِ پَهْ اَمَانِمُ

بَهْ تَعَلَّمَه مِنْ کَهْبَانْ تَهْرِيْمَهُ بَلَى پَاکِہ خُدَايَہ

نحو

چه نبیانو کنه بالا دے محمد دے
چه د تولو نه اعلی دے محمد دے

ترقیا مته به دنیا پرے منور وی
چه مثالئے درنا دے، محمد دے

چه صدیق د صدیقاو هم شفیق دے
چه خلیق د انتہادے، محمد دے

درجه ورقه الله د رفیق و رکرہ
چه خالق ترینه رضا دے، محمد دے

د امت غم ی پر زیر و وتر آخرة
چه امت نه په ثرا دے محمد دے

ز شاهد ولے نه خاریه لنه نامے شم
چه د هر چانه سوا دے محمد دے

خزفونه

وفا نه غواړمه ستا په جفا خوبن یئم!
 ستاله خوازء په فریاد و شرخوبن یئم!

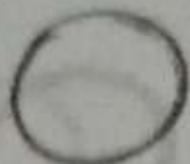
 ستا په درکښه پویوتل، م جنوں نه دے
 د جنوں خوبه هنگل په صحراء خوبن یئم

 زوله نراغ اوله خزان خه کېله وکرم
 د بهار او د مالیار چه تالا خوبن یئم

 د زماکم نصیبی ده، که خه بل خه
 چه سیوا د خپل آشنا د هر چا خوبن یئم

 خلقو چې کړے مجنوں دے، مجنوں اوږد!
 که مجنوں یئه نو هم د لیلی خوبن یئم

 ما مشاهد چه کل عالم سودا نه بولی
 ستاد ستر ګو خُمارو په سودا خوبن یئم

په هر هرنوی قدم چه ته را ياد شه
نماید م شی قلم قلم چه ته را ياد شه

په زمکن کښه م په هر په مسید و شی
په خیکر مراد لغتم چه ته را ياد شه

ستا يادوته م په شروند یوسی جنت ته
شای دنیارا ته اړم چه ته را ياد شه

ستا کوړی ته دنه تلویب خه قسم دی
ما تؤم بے هغه دم چه ته را ياد شه

ستاد خیال د لش نزهرا خواره شاهی
لکه و م خوری لرم چه ته را ياد شه

نړ پوهیزمه شاهد چه زمکن کور کښه
څوشحالی وی که ما تم چه ته را ياد شه

کومه درخچه میتا ستارگے خوبے شوئے
ھند درخ م نارگه ته پیسے اندیخنے شوئے

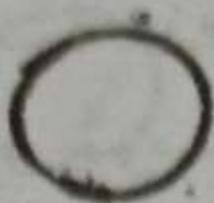
آخرا چه م سر بیالو مجتہ کئے ؟
د و فارم پُورہ نولے تقاضے شوئے

د سحر، اتلہ د نوی کال راتلہ دی
د هجران پے د په ما جھنی او شردے شوئے

د نرگی سرتہ د خیر وی، عالم وائی
چہ نے سرستارگے زماپہ لور کبے شوئے

د مو زکار عجیبہ غم دوچہ را پیش شر
رانہ پاتے د دلب لامے کو خ شوئے

چہ په ناپه نظر پریو تو شاهدہ
دھیانہ یہ نن ستارگے پیسٹنے شوئے

نړم په مینه کښې په دار وختو
دلے بیا هم په نصیب خوار وختو

بس چه په سترګو کښې مسکے شوهغه
دا په وعده، داریه افرا وختو

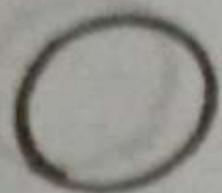
پارم ساده راته نړۍ کے وغوبنتو
دلے په سادو کښې تله دار وختو

په نړۍ ملام چه کمسه ولیده
ماوے که سروے ته بنامار وختو

وس په په چاباندې اعتبار وکرمه
ستاخو قاصد هم طلب کار وختو

دیش پیه واخسته زماد خیگر
 دا یه د سرو شوند سینکار وختو
 فواری کاخ خوستا دشوند و کاخ
 مردم ساده خومره هبیار وختو
 ماورتہ شیخ سره تعویذ لیتوو
 مردم آشنا پسے بیمار وختو
 دا چه مر پوت وود آشنا په درشل
 داخو شاهزاد وود نوبیار وختو

ستاد خُمار و ستارگوم هر ماخم ته پته ده
ستاد اشکووم په ناره هر ستم ته پته ده

تول خلق خبر دے چه آشنا ۾ شمع شمع دن
نڑا ٿئے پروانه یمه دا کل عالم ته پته ده

طمع د متزل ده چه په لارد محبت زخم
لارد آزغود که ده هر هر قدم ته پته ده

ستاد اشکو د نزاکت نه بې وی خداؤ خبر
ھلُ د بُسکلی چخ خود سحر شبئم ته پته ده

خومره و فادار خومره په مینه کښے صادق یه
یو م رقیب پوئے دے بل زما صنم ته پته ده

خنگندزء غزل د ناره په سرو وینو کښے ولیکم
یو م ناره خبر دے بل خماقل مر ته پته ده

خُنَدِ دَغْم هَفَه مَرْزَه وَهَكَ شَوَّ

خُنَدِ دَفَام حَوْصَلَه وَهَكَ شَوَّ

دَارَسَه مَخْبِلَه كَرَه بَار
رَانَه دَسَّتَه لَاهَه كَوْثَه وَهَكَ شَوَّ

دَاعَ دَحْيَكَرَم دَمَرَعَه دَاعَ بُنْكَلُوَه

لَاهَه تَرْمِيَه فَاصَلَه وَهَكَ شَوَّ

دَارَسَه رَنَه رَنَه كَيَدَه مَيَكَدَه

چَانَه حَرَم چَانَه كَعَه وَهَكَ شَوَّ

سَاقَيْه سَتَالَاس او مَنْكُل نَه وَيَنَم

جَامُونَه دَيَرَه خَوْشَه وَهَكَ شَوَّ

شَاهَدَه سَتَانَخَه بَه پَانَه شَاهَه

دَيَرَخَلَى وَرَانَ دَيَرَه خَزَه وَهَكَ شَوَّ

پنځل سره په نسکور شی د عاشق
د یار در د الله کور شی د عاشق

چه دلبر په نظر راشی بیلتوں کېنے
ستره که دوه ورته خلور شی د عاشق

په هنرا د خپل آشنا د بنایست سوزی
چه مئین شی نو هنگ تور شی د عاشق

داد دوو نامزکو هرونو معامله وي
مئنتوب کله په هرور شی د عاشق

طبیب او ولی چه او سیه مرض نبهد
ناگهانه او چت شور شی د عاشق

چه دیار مخ په ناخا په را په خیال شی
په ساعت کېنے حالت نور شی د عاشق

پیغلو پیغلو سترگو کبئے نرلئی سَتُونه دی
نن هم په زرگی دچاله ورایده تندرونه دی

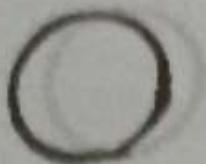
غلا اوستم سنه لری، وفا او لوظنه لری
پُنکلیوتہ ورکری خُدایه تا خنگه خوپودی

شپه دیلستانه دا د سختی او ناکردو پکه
نرگیمه، سرے او بیکے دی، زرگے دے پرهونه دی

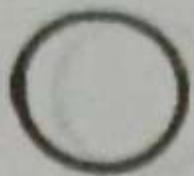
سترگو کبئے سُرخی وہ پرون لاسو کبئے کاسے خون
لاسو کبئے سرخی دھننا سترگو کبئے جامونه دی

تا خود راتلو په لوظ یارہ سفر کرے دو
خنگه د ملتل دی او دا خنگه د لوظونه دی

تابه ما شاهد نه د سر پیپیو لاچ کرے وی
ما سر د ٿرونن دی خزانه کبئے تشن شعروندی

تاچه په جبین خالونه کیښوول
 ماںه د په نړه د اغونه کیښوول
 بیا د ده قیب سره په جنګ کړمه
 نړلفوکته د بیا ټکلوونه کیښوول
 درد م د نړگی لامه و هنقا شولو
 تاچه په نړگی لاسونه کیښوول
 ستاشرابی ستړکو خه اووائیم
 ماډکه کاڅ، جامونه، کیښوول
 خال د په رخسار دانه دانه کړو
 نړلنه د په ملا دامونه کیښوول
 چاورته دولت، چاورته سوکا اوسيين
 ماورته شاهد شعروونه کیښوول

خندان یئه ساعت کئنے په ساعت کئنے په سلکوئم
 وھلے په نارگی زکا دھیران دغم چپو یئم
 خمار بہ د صہیا په ماساقی خٹھ اثر و کری
 مخمور په باداھی باداھی سترا گو خمار یئم
 دہنے شوئے ناہر ناہر، هر بیکل رات دا تر غشوشو؟
 مو ان یئه کلزاں کئنے، وینے وینے په آن غنوئم
 نئ شیخ یئه جھمات کئنے، نئ مندر کئنے بورھمن یئم
 دھاشلم د اشتادے چہ بے و اسرا په سجد یئم
 تر خوچہ م دیلی د پیشتو نخوا نئ دا تر لاسه
 تر هغد وخته پورے پد پیشتوں ته په جرگو یئم
 مر قیب خوتیش په ما باندے گذار دھرے او کرو
 دشائے خوش آهد زکا د دلبر برمندو بنزو یئم

چه په خیالونو کنے قیامت وینمہ
واعظہ ستا پکنے شامت وینمہ

نئا په نرگی کنے پیت دولت وینمہ
ستاوفا، مینہ، محبت وینمہ

د اشتاسترگو کنے دراکرو جنت!
وینمہ خداوند استادرت وینمہ

خکل یئے گناہ دا دے حکم یئے ربیہ
حکم یئے حکم چہ ستارہ دمت وینمہ

نرشہ ساقی دایہ شوایبو کنے شد وو
دا چہ هر خواجت جنت وینمہ

شُف بُورے بیا مسخ او بیش را کوئی
بیاد ساتی سترگو کبے سست وینه

دَلْجِيَه بَخْنَهِهِ رِم او بِيَا بِيَا مِم بَخْنَهِهِ
دَادِ مَاهِمَاتِه يو عادت دِينه

دَلْجِيَه زَهَهَه مِرم دَجَتْه اَهَانْ
دَادِ مَهَه سترگو کبئه جَتْه دِينه

شَاهِدَه حُمْهِه ور لُوكِه شَمَه بِيَا ؟
نَنْ خَوَيْه بِيَا سترگو کبئه سَت وِينه

O

پوئے دخوباتو په فطرت یئمہ زرہ
ستاد جفاسره عادت یئمہ زرہ

خونی کئ دھر خومره هلٹ دے نو خھہ
خدارئے گو مئین دپه صورت یئمہ زرہ
نور د سنبھال کرہ د نظر غشی بست
مکورہ آشنا په خھہ حالت یئمہ زرہ

کور دے چترال ند تربولانہ زما
نئاد نوبنار نیا د نریارت یئمہ زرہ

دیلمہ شاھد پی اندر وخت رکنہ ما
کاشہ میلمہ دیو ساعت یئمہ زرہ

سپرلی درتہ ماروی سره گلوونه ووته نئو فی
هنجو درتہ تلوکبیه ایسینی ماروونه ووته نئو فی
خسارا و توںے سترکے وی، خالونه ووته نئو
پراته دیپه قدم قدم دامونه ووته نئو وی
افوس د ملا جانه چه بیگاہ په میکد کینے
ساقی، سپینه سپینه سپینه سپینه ساقی،
یے نوظہ بے اقراره، توڑک شپه د انشطار کینے
یوتھا بل د وصال خواہنگ خوبونه ووته نئو فی
دان چه ته راغلے یے او خواجوات دم کیرے
پرون چه م په خپو کینے نیخیو ووته دوته ندوی
بیگاہ چه د منکون سره شاہد په مشغولا وو
پراته یے په نزکون د تایادونه ووته ندوی

سپیلته دے شومه سترگو غرسنوتہ
نشتہ نشته حاجت نشته سپیلنو ته

چه په خپال کبئے هم شرنگا دکاخورا شی
په قفس کبئے هم شرنگ درکرم زولنو ته

زماء مینه خوستا تر ره کبئے میلمنه ده
دو مره سپک خونظر مکره میلمنو ته

په حیدا او په غیرت که خدا ائه مئین دی
د دوزخ په لیدل نه وي پیشتنو ته

دنا صبح به هسه تروند تر په سیوا وی
خه وئیل ته وئیل یودی یونو ته

ستاد چم به دادستور د میلمستیا وی
چه کریوان او لمن خیر کری میلمنو ته

غوندڙا ڦرنڌه م دستاخان دئه کعبه کرڻه
په عالم دیخودئ کښه م سجده کرڻه

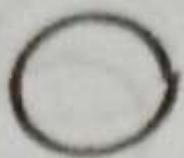
اسے غم را کرہ صنم چه تغم یئے نه وي
په یو ٿل م ٿول غنومند فیصله کرڻه

شپه م درسته د ساقی خوا کښه کرڻه تیره
په سحر کښه م له بیا در دسته توبه کرڻه

د اغیار و دے پا خنہ کرل پرے خوبزونه
بس کس لئندۂ دے دَقْم دعه قیصہ کرڻه

آخر دا چه د الفت کورمو تالا شرو
تا په ما او ما په تا باندے شُبیه کرڻه

ما شاهید له هرس داف په نغمو کښه
مرزل بن دے مُسافرة حوصله کرڻه

کومه و رح چه شومه بیکار د هغه سترگو

هغه و رح شومه په دام د هغه سترگو

طبیبان م د مرض نه خبر ن دی
ما خورلے دے گذار د هغه سترگو

نور د خدای پ دنیا باندے خ غوارم
چه نشه یم په خمار د هغه سترگو

ناکهانه چه یئ نرگ پ نظر اشم
مالیدے دے شرار د هغه سترگو

خه خمارے وي او خه په قهور سے شی
لکه یوشی نور او نار د هغه سترگو

د دنیا په روزگار نو لعنت دادی !!
چه ذصیب شی روزگار د هغه سترگو

زړه عاشق یم او عاشق ته شفانشه
حه طبیبه د مرض ۾ دوا نشه

د خوبانونه وفا غوښتل عیث دی
د خوبانو په مذہب کښه وفا نشه

د چاخن سره ټئه خنگه برابر کرم
دکل فخ کښه خو سُرخه د حیا نشه

په هجران کښه د معشوق چ لمهه کېږي
عاشقانو ته محشر کښه سزا نشه!

عشوق غم کښه د انحال نه مجست د؟
غم له عشقه، عشق له غمه جدانشه

چه بلا هم تړے شهه تدا اما غواړي
د انسان نه غړه بله بلا نشه

انسکی یے په خنگاں کئے دایسے نم دی
 لکھ ڪلچہ په سحر کئے په شبهموی
 په چوکل کئے بھی یے ترپه نہ کبابیری؟
 چہ په زرپه کئے یے میلمه دا استاعم وی د
 رہبہ دایسے یوه شپه هم شته کہ نشته
 چہ زما په زنگانہ سر د صنم وی
 په ساعت کئے م کرپی پورتہ لا مکان ته
 نصوّر وی تصور ته جام جم وی
 د منزل تیکه بھ مار په نظر ماشی
 چہ م دیا مندے د بابا نقش قدم وی
 د غزل ناوے بھ خہ بنکلی سینکارشی
 چہ زما د یونتوپ لاس کئے قلم وی

گونهگار پیمه خوچکه چه انسان یم
دَهْ حَمَّتْ طَعْ لِرْمَه مُسْلِمَاتْ یُمْ

چه ته ماهه په نیمو کنه اشام کړے
کئه مئین شومه په تابه نړه قادان یمْ

په باطن که مِنْ زَرَّاً كُورَىٰ خُوكِشْلَرْ یُمْ
په ظاهر که مِنْ تَنْ كُورَىٰ كَلْسَتَانْ یُمْ

دَجَفَاغْشِيٰ دِهْ كَدَه سَتْمَكَارَه
راکوه راته نَرْخَمُوتَه لا په توان یمْ

چه د توَرْ وَنْ لَفْوَسُورِي تَه دَيْرَوْتَ یُمْ
له هَمَه واړو افاتو په امان یمْ

دَچَاعِم رَاهِ جَاگِيرِ دِهْ رَاهِ شَوَّ
نَرَه شَهَه سَدِ پَكْنَه دَيْرَه لَكَه دَخَان یُمْ

ستاد مینه فانو سونه چه ما و بیان شی
نمی په نهاره م دیا دونوشرق باران شی

چه د مینه اور کری بل شمع په سر کنې
نو پتک پرے خنکه و سوزی قربان شی

چه م او دینی آشنا پروت په کو خه کنې
ماته و گوره، مسک شی بیا دان شی

د کونه چه بنزو ته شی قطوه شی
دفعه او بیکه چه ای ساره شی طوفان شی

پدل نئ کری چه آوندون سرترا آخره
په خوتکوبه کافر خه مسماں شی

بندہ کله په سجدو فرشته کیری
ښه به داري چه بندہ اول انسا شی

چه په ٿروند کئنے پُوره نه شای تمنا شای !!
 چه په مرگ هم پُوره نه شای نوا مان شای

چه ھان و گنري عاجز نو فرشته شاي
 چه لوئي پکنه پيدا شاي نوشيطان شاي
 يوْم سرته رقيبان دى بل ته نه بئے
 نزنکدن خنگه په ما باند آسان شاي

په ليليان تچه نره بيا لي مجنوون شاي :
 چه په قام باندے مئين شاي باچاخان شاي

روئن ده چه قيمت خه عناء که شاهزاده
 دا اصول ده چه ديرشي نوازن شتی

لیونتوب مِ حاجت نه لری در عمارت ته
ددا پریز ده خبر من کوه لقمان ته

پنه پوهین مه چه مینه کنه نقسان ده
ولے ماغاره نیولی ده نقسان ده

د ساقی سترا کو کنه سست لاسو کنه جامد
هَبَّه خیر م کرے په خپل فضل یما نه

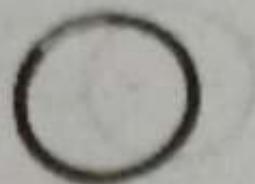
ستاد غم ده بخ دا سه راخوره شو
دلمن نه مکه م تسلگه شوه باران ته

د واعظ سترا کے په تکو کنه پوندیزی
نرده په نخ کنه د اشنا هکور م قرآن ته

چه د ستاد غم کچکول م وی ترغاره
نرگشا هکد به ولے نه سرزم عرفان ته

په هجران کنے دے په خاں داسے ستم کرم
 خپله مرشیہ دخان خپله مام کرم
 چه اختردید نرگ بیا په نوی غم کرم
 دکوم کوم تن نه په پت دبنزو نم کرم
 کئ په جار باندے تعلق ماتؤل گران وی
 بنریه دا وی چه تعلق نیاتؤل کم کوم
 چه سیکل م داشنا په بایت نئ کری
 نرگ م غواری چه قلم سرد قلم کرم
 ملا داغ چه تعویذ به قرنده دم کرم

مِينه مِند ناکِرِم په ٿارهُ کېتے د ساتلۇنَدَه
ولے دنیاٽه هُم پې چاگله د بنائیلو نَه دَه

ساق په ٿارهُ د جُدایی سوی دانونه لرم
نِمہ پِماله خود عاشق سپری د خکلۇنَدَه

کده په اوکرمه آخرا د دے بے نشکوله خوا
زما پستوپه دے وطن کېتے د تر غَملونَدَه

سرپه تلى کېتے گرھول دَه د وثا تقاضا
تشر د ماقیب سره مَیدان په وتلۇنَدَه

ٿئه بَه خوند وی چه د مِینه جواری د گتیم
مِینه کېنے گته په بیکلات دَه په گلەونَدَه

په یو لحظه کېتے د شاهزاد کرم په شر را باند سک
ستاد جفا قیصه آشنا د یاده ولونَه دَه !!

هر انسان ته خپل عکل و مغاره ڈزی
 ھل ته ھل او مل ته مل و مغاره ڈزی
 دا وہن و په نرپا به ستا لاخته تیریوی
 چھ سحر صبا اوہ بیل و مغاره ڈزی
 خداوند خبر د کوئے لا رئے اشتایان دی
 چاله دشت چاله جیبل و مغاره ڈزی
 ستادیدن م په احساس باندھے خٹھ ڈکرل
 هر ساعت نوئے غزل و مغاره ڈزی
 بنکلی ہن ته د دلبر د سحر خوب کبھی
 تومہن نر لفے ول په ول و مغاره ڈزی
 کھ شاھد لطیف ته نئے غامڑہ ورنکرے
 ستاغمونہ خوہر پل ور غامڑہ ڈزی

عشق د حُسْن د نظر سکلے اعجاز دے
حُسْن خُدے، د میتوسٹر گورا زدے

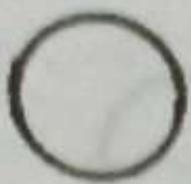
د بنا دئی نعی پرے زه فَرَدُول غوارم
و لے ٿو تندِ ۾ د غہر ٿو نغمہ موسازدے

حقیقت خود هجاز نه ٿئی بیل ندئ
حقیقت هم حقیقت ده هم هجاز دے

د وفادِ چه چرچه وہ په دُنیا کئے
په جفادِ گھمان مه کوہ چه رازد

نمہون، پر دی په دنیاد ججر د جر که
نمہون، پس تو نخواه غرونو باز د

چه هستی د مسٹئ ورسی کمال ته
نو فطرت ورته ملاو تری نرال ته

غله غله چه د گورم خدو خال ته
رَبِّه خیر که د مسین نر سو مال ته

هره ورخ وائے وصال پستیا خوند کری
هره شیه وائے چه ورخ بشد دکا وصاله

ما بیکاه په نهرو او بنکوماته ورکره!
ستاپه هر کنے بازان د پشکال ته

چه نرماد سرخادر ته کابه گوری
سره لمبه ب بشمه نه د هغه شال ته

لطف شاه ورشه د احان ورته لوکے کرہ
نظر مات کوہ د آشنا حسن وجہ مال ته

اُميد و نو اند یېښنو سره په جنگ یئم
 د قسمت د ناکړ دوسره په جنگ یئم
 خد ایه څنګله لیونو سره په جنگ یئم
 د آشنا سترګو بېړو سره په جنگ یئم
 زماړ وند خود سوچونو یو دریاب د
 پکښه زړه د غم چپو سره په جنگ یئم
 لاس کښه جام د ټرماخوا کښه م جانان د
 په یوځان د دوه نشو سره په جنگ یئم
 په پسترم د اړغوش په سحر کېږي
 د وفاد مرحلو سره په جنگ یئم
 پښتو اوس هم د پښتون لامړانه ګوري
 تړه شاهد ځکه ټرلموسکا په جنگ یئم

هے خو وُمه فریانه فریانه
 تا پسے شومه دیوانه دیوانه،
 وامَّوه جام ساقیه وامَّوه جام
 سترک دیار دی میخانه میخانه
 پوینده جنت پوینده بیان دجنت
 واخده مُلا یو پیمانه پیمانه
 خنگه قیامت را کوزوی په نرگو
 شک نئ د تارت مستانه مستانه
 خُم قصور دے، چه مئین یم په تا
 هکر له ماچه بیگانه بیگانه
 مخ چه دیار شاهد ماؤلیدو
 خنگه کرمه پروانه پروانه

اے دیینے نوبهاره ستا بناست او بُنکلا خه شوه
 اے دز پا ددُنیا بناست او بُنکلا خه شوه
 چه آشتارا سرہ نشته، خه ب مکل خه ب نئے رنگ وی
 دکلو تو دک مکلزاره ستا بناست او بُنکلا خه شوه
 په تارو نو کنے دساه او په نعمو کنے اثر نشته.
 د مرگی ماته ستاره ستا بناست او بُنکلا خه شوه
 تاخودے تل به بُنکلا، تل به بناست، تل بشبابو
 لے منابے ننکه یاره ستا بناست او بُنکلا خه شوه
 جو وفا درنہ جدم شوه، په بُنکلا شکھر
 بے انصافه، جفا کاره ستا بناست او بُنکلا خه کرا
 بُنکلا خه کرا

اَوَرْدِهِجِر په فُرِياد دا اوپِلَانَهُ مري
بے دیدنه دَدِلِير دا بِلا نَهُ مري

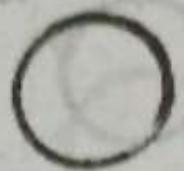
جِنامَهُ تُه په اوپِنَو د ملَاشِيك حُجَّي
عاشقانِچه په حالت د بیلتانهُ مري

دَحَدِ خاؤرَه مِ سِتاپه لور الْوزِي
تَرَلَاشِي خاؤرَه خوبه زَهَهُ کَبَنَه وفانهُ مري

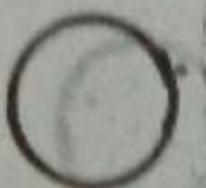
خَهُ بَه تَرَونَد د هَغَه، خَهُ بَه مُلَنِّتُوبُهُ
چه دَيَار په نامَه، اندَازَه اوَادا نَهُ مري

يَوزِ ماخَلَه خونَه دَهَه، چه بَه وران شَهِ
تل په لَرَه د پِنَتُوكَبَنَه پُسْتَانَهُ مري

ذَا شاهَدَ حَكَمَه په تا پَسَه مَنْصُورَشَو؟!
خَهُ بَه تَرَونَد كَهْرَى چه په مِينَه کَبَنَه سَانَهُ مري

د مکان نه لامکان ته هم قدم ده
 صاته جام دچادرستگو جام جم ده
 که آفتاب ده که ماهتاب او که کلاب ده
 داشتا بشکل صورت چاسره سه ده
 په تعویذ د ملا خنکه باور و کرم
 په مازور د تاد تور و سترگو غم ده
 چه په سیل و شای هر خوک هله آبادنه
 عجیبه غوت د وطن ملک عدم ده
 ماشوم یارم د کلاب بندہ غوتائی ده
 که ماشوم ده نوبیا هم د چانه کم ده
 چه شیوه یئے ده جفا خوئ ستم ده
 ماشا هکد نه په قسمت دا سه صنم ده

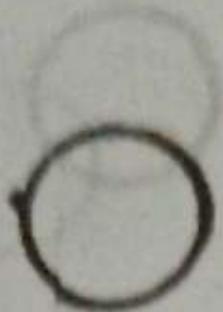
چه په ژند مو اول خپلو کښه تړون ده
کنۍ مرک را ته قبول ده چه بیلتون ده

عاشقان په په زړکي نه آن اړیږي
چه د عشق په میاست کښه د اقاموں ده

په قصاص کښه به نن زړکي زما دو در
که منه هم اشنا د زړکي خون ده

ما په هم سکه د ستاره وند بُنکلولو
که په څنګ کښه هم د ستاره وندونه

که هر چهار سیمه به ولې جت نه و
نه با چاخان نوندې پېښون و

کل ، صنویں مشک و عنین و گوره
 راسته ملا زما دلبر و گوره
 توله فضادی په ختد اکره صنم
 ستاد یوئ مسکا اثر و گوره
 ٿئه به دی نمرخه یه رنزا دی نمر
 من گئنے د پارم منه نمر و گوره
 نن چ په بام باندی راخیزی آشنا
 ورشه ملا میاشت د اختر و گوره

پینده شاهدہ د ملکونو فیض
 پیں د گلو نو پیسپور ڈگو رکا یز

بے بلنے دیره شوی میلمنه ده
 دهاره کورکنے م دچامینه پرته ده
 شپه شپه کنے د هجران یوازے نئیم
 د آشنا دیدن طمعه راسره ده
 وراندے تک کری او شاشا پاند کوري
 په کودرئے نن د چاسره نیته ده
 د بیلتوں قیصه په شپه دصال نئکرو
 شپه ده لندہ او قیصه دیره اویندکا ده
 غرکه د موند دے نو صنم خوبیه مانه دے
 شپه د غم په ماد غرہ نه هم درندہ
 شکا شاهد ترا هرگز ما یوسه نئیم
 که هر خومره بے وفا شای، پستانه ده

د پستوپ توده وينه کنه غورخنگ يم
نوئے جوش نوي جذبه نوي امنگ يم

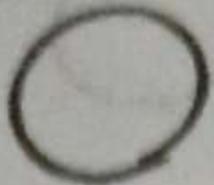
نه په مال، نه دسيکوبه شرنيکاشنگ يم
نرخواوبنے په دنیا د نام وننگ يم

ستاد محظ په سر لمه بوباندے مئين يم
نه پوهيرم چه خليل يم که پتنگ يم!

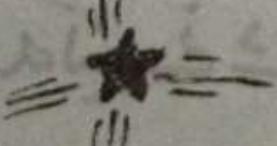
دے به هم نکه زماله نرخه جيبور وي
حق ناحقه د سقیب سره په جنگ يم

په هستي کنه م ثم فن او كمال نشه
دانظرم د کا کادے چه په رنگ يم

ستاديندن پس کو خه کو خه کهر حم
نرخه شاهد لطيف په تا پس ملنگ يم

ستاد نظر دے تماش عجیبہ
 ستاپ کے توکنے دے نش عجیبہ
 ما خود خپل نہ رکی ثرا آفریدہ
 رانہ رقیب اوکرے کیلے عجیبہ
 تاچہ یہ غیض اوپه غضب اوکتل
 شو رم بدن لشے لشے عجیبہ
 نہ شو وصال او نہ وعدہ وصال
 تشر یہ دیدن رم غلوے عجیبہ
 جنک دشائکھد ہے تو ریزی
 سنار جفادی اندیشنا عجیبہ

په دفابکتے مجانانه دوسره ترور دے
کئه قیب دے کئه غلیم دے ہجھ نئے توڑے

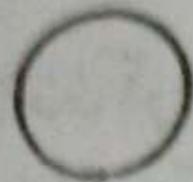
ستوکے وینے تلوی لہ چیرہ دشی دہ
سرا لہ غنگہ په ترکون باندنسکور دے

ندرم مینہ، ندو فنا، نہ ترا وینی
یار په غتو غتو سترا کو کنے شمکور دے

ستاد سرو سرو انگو حال بدھہ وا یم
دا سے پنکاري چہ دمکل غبیرہ کنے اور دے

یاخو ستم را شہ چہ شتہ شم یا م نتر کہ
بے لتا خوم دا تروند راتہ پیغور دے

ما غنیدل یئے په دام و د طبیب نشته
دا شاہد چہ لیونے دے غنمے نور دے

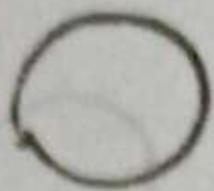
د منصُور خوند چه دار ورتہ انعام شی
 بُنْه قسمتہ وی چه مینه کبته بدِم شی
 خُدایه ستاپه منصفی باشدشک منشم
 چه م خپل تقدیرتہ کله کله پام شی
 د چاعمرَد منزل تک کبته تمام شی
 د چادو مره مزَل لندشی چیو کام شی
 چه انسان دساخ خاوند وی آنہ صبری پی
 خوچه خاور پرے انبار شی په آرام شی
 د لس و سپینو په سیکوباند و فاقہم
 د دُنیا په بازار و نوکبته نیت لام شی

حق دینیتے به ادا نہ کرم په حکم
کرم عمر دوفا لار کنے تماں شای

چه سوانح دی عاشق نوش عاشق دی
ھله هله شی صادق چه بسیر بدنام شای

د منزل تگ چه پخپله کوئی کامیاشی
چه په طمع در هیر شی نونا کام شای

پلکان رطیف به و لے نر مرتضی یزدم
بیرون شی آشنا او سی عام شی

شپه کئے دَھرانَ کئِ مِنْرَه فَلَوْه
غم بِهِمْ دَنَرَه سُرَتَه خَتَلَه وَه

يَا خوچه مَيْنَ نَهَدَه هَرَكَزَ پَه تَا
يَا هَمْ جَه نَزَدَه دَنَسَرَه كَلَه وَه

شَرَطَ كَه درَاتَلَوَه كَلَه ستَالَه خَوا

نَاهَرَبِهِمْهُمْ پَه لَپَه خَبَلَه وَه

تَاخُودَ ثَوَندُونْ پَيَه رَاكَرَه دَوْ

ما هُمْ جَه يُو خَوَيِكَه كَلَه وَه

يَا مَهْ جَه دَغَارَه بُونَكَيَنْ وَه تَه

يَا مَهْ پَه سُرَپَروَت دَلَحَدَ خَلَه وَه

نَهَه شَهَدَه جَه بِيَا بِيَا رَابَلَمْ آشَنا
دَه هُمْ جَه يُو حَلَه خَورَابَلَه وَه

آباد دا اميد و نوچه یو شارم دے په زرۂ کښے
دا لخکه چه گل رنگله یونکارم دے په زرۂ کښے

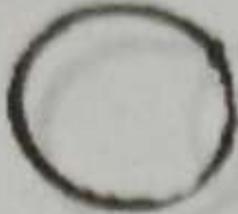
نشہ ڈکپالو ھسے په ما باندے نیاتیوی
ساق ستاد نظر دو مرہ خُمارم دے په زرۂ کښے

خاطرد رخورئی و کره یو حُل ملشہ کتو ته
دارنخ خوبهانه دا ستادیدارم دے په زرۂ کښے

بس وخت د خزان تیر شولو آزادم کره صیاده
پنجره به ڈھوئه کرمہ بھارم دے په زرۂ کښے

یوار دے چه بیلوی دگوکل په خواوشہ کښے
دا ستاد مینه سوز دے کئ شرارم دے په زرۂ کښے

شاهد و یه طبیب ته چه دا ستاد رو سه نئ دے
پر هرنئ دے چه سند په شی غت غارم دے په زرۂ کښے

دا، م کُناه ده چه منزل ته رسم
 مرک م سزا ده چه منزل ته رسم
 وکره تیار و م مانگرتیا د سفر
 خنکنے منرا ده چه منزل ته رسم
 دا دے جفا وه چه آنزعن دشیند
 دا، م وفاده چه منزل ته رسم
 ستر کے پر فیروزی د منزل په رنها
 غم ته م شاده چه منزل ته رسم
 نرگ خوش اهد په نصیب خوار و مه تل
 بـرخه د چاده چه منزل ته رسم

نرکه زرکه ساقی نرکه شراب را که
 په دست رگونه دی هند فاب را که
 چه په زور او نیرئے یاد نکرم نو وايه
 ته یو حمل خود د حسن كتاب را که
 چه جنون م پرے مشغول دی ترا بد
 په رونو ترم دا سے شباب را که
 اے من صیفه که آشنا په جفا نیسے
 اول ماته د وفا خو ثواب را که
 بیا نے واوره چه فضان غم نفعه کرم
 لب م لا سوتہ د نالفو رباب را که
 پا که خدای چه شاهد په نصیب کرم و م
 دلے دلے د مئین کرم، جواب را که

بُلْبُلان دِي چه مَوان دِي کُلستان ته
ندیئے فکر نه شعور شته سو اوږدیا ته

یواه مان م دھواني اشناوو، مَرْشو
حَلَه ژارمه بیابیا دعنه اړه مان ته

اَجل ه اغلو د جنون سرته د خیروي
جنون ژاري په سرو ستړکو بیابان ته

اے خالقه ستاد کتو بَلا او اخلم
چه نظر په مینه او کرمه جانا ن ته

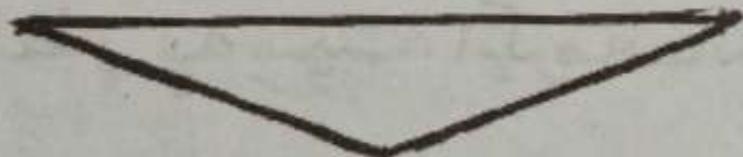
د مُلا په قول او فعل باند هیران يم
چه نئه گورمه عمل ته او بیان ته

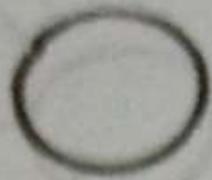
نر گچه ستاپه انجمن کېنے په ٿراشم
ماتر لے پئند دشکو وو طوفان ته

په موذگار چه د آشتاد ستر گوسرشی
نه نئے پام وی خپلے که نه تاوان ته

غونه گل شو، او آنہ د پسر لی ده
جنون ڙورشو، ۾ په خیر وی گریوان ته

د شاھد په مُرک آشتاوے ٿر پیڻ
په دے خوار باند حاجت ٿه د خفگان دے

ستره کو، نظر او په لیمو کبنته ته مئے
نبرہ کبنته د غنم په تو مو شپو کبنته ته مئے

نور به خه در کرمہ ثبوت د دفا
وخت د آخر میں سندکو کبنته ته مئے

بس د کوم کوم یو ند به حنخ امداد
سپولی کبنته، هکل کبنته، په وہن مو کبنته ته مئے

د اچہ سحر وختی افق لتهؤم
ا په نظر نمر په ختو کبنته ته مئے

ختنکه بہ حق کرمہ د حق نرہ ادا
نیت پہ مکوع او په سجد و کبنته ته مئے

نور به شاهد له ربہ خئ وغواری!
بس چہ د ٿروند په مرحلو کبنته ته مئے

مکل بیدنگش در کنه توکیری نه؟
خاوار او کنه مثین زرگی پتیزی نه

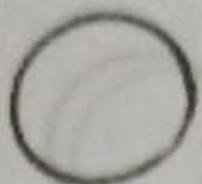
فن چه مسید و راته په ستارگو کنه
ناره ام په گوکل کنه به گدیری نه؟

وصل خوشای وصل چه داشپه وشی
ستارگه دغونه نمر ته غریزی نه

ستاد کو خ خاوره پکتے پرق دهی
نخښه دندو هسے خلیزی نه

سوال ام د مرگ دکرو وحه قبول بشی
سوال د دیدن نه دے چه قبلیزی نه

مادل اشتانا د ابراهیم په شان
اور ام په وجود بدل دے سریری نه

شپه م شبقدر ورخ اخترسروی
بسن چه نظرم ستانظر سره وی

داسه ئی خیال نراؤ په زړکی ګرځوم
څنګه چه ویته د پرهرسره وی

ژبه نه غواړي د مئیسو ګفتار
د نزړه ګفتار خود نظر سره وی

تشپه کتوکښه مبارک نئه متم
غارلاو تل خود اخترسروی

د ام پښتوده چه منزل ته رسم
خپوکښه انځی خیر د سفر سروی

داسه شاهزاد ګرځوی خط د آشنا
څنګه چه غل د مال و نر سره وی

رَأَتِهِ مِيْنَهُ چِه دِلْبِر وَخَنْدَل
تَوَسِّوْ وَتِيَارَوْ كَبَّتِيْ سَيْنَ سَحْر وَخَنْدَل

نَوْ وَعَلاجَ كَبَّتِيْ دَطَبِيبَ ثَهَ اَشَرَ
سَتَّا پَه رَاتِلُورَاتَه اَشَر وَخَنْدَل

سَتَّا بَسْكَلَاجَنْ چَه پَه نَظَر شَوْ نَرَما
شَپَّيْ دَشَبَقَدَر وَرَهْ اَخْتَر وَخَنْدَل

خَنْكَه حَسَيْن اَخْلَى اَشَر لَه حَسَيْن
كُلْ شَوَّه غَوْتَه تَاجَه سَحْر وَخَنْدَل

نَنْ مِمْ رَقِيب سَرَه لِيدَوَه پَه خَنْدَل
نَنْ مِمْ بِيَا بِيَا دَ نَرَكَه پَرَه رَوَه خَنْدَل

حَمْ چَه شَاهَه دَ شَمَه لَوَه كَه لَه صَنْمَ
مَاتَه لَه نَنْ شُونَدَه وَه سَرَه خَنْدَل

ٿو ندي ڀو عنظيمه حادثه ده زما
 بيا م توبه توبه توبه ده زما
 وي که په شمار دپره رونو خوپيا
 لوپي دَقِيس نه مرتبه ده زما
 مواري شراب، نه پيمانه، نه بشانك
 ساتي دا خنگه نشه ده زما
 خنگه اظهار د مطلب و کري نظر
 نرake م ماشوم مينه ورake ده زما
 يوزه بل نرake او انتظار انتظار
 خومره بے شانه حوصله ده زما

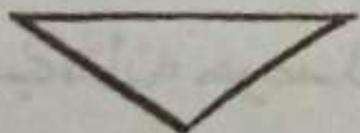
پیاپه سر قیب من په سروتکو دیتم
لاس کنے دیارم کلدسته ده زما

مینه یومینه، او بس مینه مینه
مینه مذهب دے فلسفة ده زما

لاس کنے مکل سترکو کنے او بشکے یو خو
دام جانان لره جرگه ده زما

پیاچه دستا په قسم کرچی اعتبار
مینه آشنا خو مرہ ساده ده زما

دیمه شاهد خاوره انبار کنی په ما
نمایم سپاری لاره او بندہ ده زما

خچے هم په وړانه هم په سمه ګرجو
ستاد دیویدان په طمع طمع ګرجو

مه بندہ الزام په ما آشنا د مسٹو
دشت کښه مجنوون له خپله فمه ګرجو

بیاد آجل لاسونه پورته دی نن
بیاد پتنگ پدرزه کښه شمع ګرجو

پرمیده ختدا، ترغم له هم وکړه سلام
اوښکه هم ستړکو کښه له زغمه ګرجو

هیره هم خنگه شی لیلی خو مَنم
وس هم په خیال کښه کمه کمه ګرجو

شکه د دنې شی د دنیا ندد دین
څوک چه د شیخه په طمع طمع ګرجو

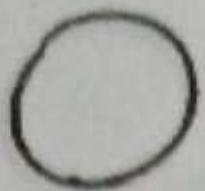
سِرِم سِجَدَه کَبَنْه اشناستا په دُرُشل مزه که
ماسره ویراو شرآ، ستانه هَنَل مزه که

ستاد بُنکلا نه قُربان، مَاد جُنُون نه امان
ماسره سو کبته خشاك، تاسره گُل مزه که

يَوَدَ عَاشَق نَصِيبَه، بِلْ دَمَعْشوق مَكْرِتبَه
ماسره مدح وَئيل، ستام کَتْل مزه که

تاسره لاس کبته تَسْبِه، ماسره لاس کبته کاخ
تاسره شيخه کتل، ماسره خبیل مزه که

داغونه واخله په ناز شاهده دیرد وفا
بل سره يوبه تُحیکر، تاسره خل مزه که

زؤمہ، تھوڑے، او گیلے دے پروں
ستاپہ کو خہ کبھے تھاشے وے پروں

شرطکئ وصال دو د خندا، نو صنم
ستوکے دے بیاولے لمد وے پروں

خیر دے دی خیر د نہ رکی سرتہ د خیر
ستاد بنرونه پرے جملے وے پروں

پُوب دے نن بیاگورہ شرابو کبھے شایخ
ویرؤو، شراواه او تو بے وے پروں

پر، شہر کتو تھے مانگلو قبیلہ
پیدہ پیغلو کبھے جلد چھپوں

خون د مرقیب ہ ٹھہ ناولے ٹئے تھے
خون د میبارہ خومرہ بنکلے ٹئے تھے

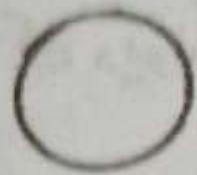
غم د اشتا خومرہ مئین یم پہ تا
کور کنے د خپل مارہ م ساتے ٹئے تھے

بادا د یار د وطن را غلے پخیر
خومرہ د بنه ٹھایہ را غلے ٹئے تھے

خومرہ د بنه نصیب خاوندے ٹکلہ
یارچہ اور بیل تر رابیلے ٹئے تھے

تیر شو مئین پہ دنیا قیسہ هزار
ولے بیا ہم پکنے بناغلے ٹئے تھے

شاهدہ تر ہنگ نہ صبریں
یارچہ تر خونہ بنه کنھلے ٹئے تھے

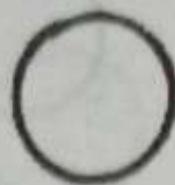
ستا مرخسارونه که او رونه بُنکل کرم
 ستاسره لبان که سره گلونه بُنکل کرم
 ستا په جفا خپله و فا کرم نظر
 بیام په نرڑه کښه پره رونه بُنکل کرم
 توئه به شراب کرمه پیارے اپوته
 ستاجه د سرو شووندو سرونه بُنکل کرم
 لاس کښه دده چه ستا پیغام او ویم
 قاصد اول بیارئ لاسوتہ بُنکل کرم
 ستا په مهفل کښه پریشان یمه نرڑه
 ساقیه تا، که ستا جامونه بُنکل کرم

ستاد دیدن په طمع طمع آخر
ستا په کوشه کنه دیوالونه سُکل کرم

ستاد راتلو په انتظار انتظار

خومره هیوئ او چرا غونه بشکل کرم

”مله شاهد پیر مساقی دی نعیمه“
خنگه مُلا ستار قد مونه بشکل کرم؟

خنه يارم مهربان شو شكرشکر
دکافرنه مسلمان شو شكرشکر

ستا وصال خوصنم خوب دليونی وو
چه پوره م دا آهمان شو شكرشکر

دیر د نعمه م رخسار په زيری زير وو
چه د او بنيکو په باران شو شكرشکر

دیر په ويده ملا پورته آخر جام کرو
بنده ده بيا هم چه انسان شوشکرشکر

خيوده خير چه ملا و خبيل په مرض
چه ايeman ئه په ايeman شوشکرشکر

نکاشه کند و یمه چه سنه وه آشنا راغلو
نزنکدن راته آسان شوشکرشکر

مَا چه گلے تاسره یاری و کرہ
 شوتد سره مِروغه چواری و کرہ
 نور د هُم آشناخان ته په قهر کرد
 چادرته وئیل چه حُم نزاری و کرہ
 نه م تئ کرے خپل نه زه دستا شومه
 ماخوبس عبیث غوندے خواری و کرہ
 یارکوله پوبنتنه ما کښه ساده نه وہ
 وخت راسره خنگه عنّداری و کرہ
 نه زه د سادین او نه د دین شومه
 نه م مئنتوب نه میباری و کرمه
 پریزدہ لطیف شاه ک بے وفا دُرشل
 لا رشه د اللہ در کښه نزاری و کرہ

مشپه دَ وَصْل دَه کِتَمَه ثَوابِ رَوَمَه
 چَه دَ سَتْرَگُونَه دَ خَكَمَه شَرابِ رَوَمَه
 هَسْ نَه چَه تَرَهَه مَهْ پَرَقَه يَوْحُل وَچَوَي
 خَكَه لُولَمَه قَاصِدَه جَوابِ رَوَمَه
 سَاقَي نِيشَتَه وَلَه زَهَهَه پَهْ زَهَهَه صَفَا يَعْمَل
 لَه آسَمَانَه رَاوَه يَبْرَي شَرابِ رَوَمَه
 گُناهَكَارِيَّه دَ مِينَه فَرَشَتَه تَرَهَه
 اَكَوئَه رَاتَه دَ قَبْر عَذَابِ رَوَمَه
 مُلا بَيْلَه لَوْجَمَاتِ پَهْ مِيكَدَه كَبَنَه
 خَرَثَوَيِّي تَرِه مَنَارَه اوْ محَرَابِ رَوَمَه
 دَ شَهْهَه دَ تَرَخَى وَجَهَه پَكَبَنَه دَوَيَّيِّي
 دَ اَسَه پَورَتَه شَولَه سَتْرَگُوسَيْلَه بَرَهَه

میں کہ دکھ چہ ھلیں ی بیا سپر لے شو
شل بُونہ راویں ی بیا سپر لے شو
لیون توبادے چہ پسر کنہ پیدا کیوں ی
گریو انونہ دی چہ شلیں ی بیا سپر لے شو
بیا دشمع پ. وجود بل دی اوئر و نہ
پتھان دی چہ سوزین ی بیا سپر لے شو
دا ش بنکاری چہ داغونہ م منیری
در کا مرخم م کل کیوں ی بیا سپر لے شو
دے دے لیون لام و صحراء ته
خنکلو نہ آبادیں ی بیا سپر لے شو
دا شاکہ د چہ پہ شرابو کنہ دوبیں ی
اوہنا هد و راته ذیریں ی بیا سپر لے شو

پت په ګھوکل کښه یو انځار ګرځوم
 دا چه ګريوان نړه تار په تار ګرځوم
 لب پکښه غم که د موږ ځار ګرځوم
 سُم په زړه ګي خوم بَش یار ګرځوم
 هے د کل خوا کښه مسَبِير مهنه
 ستړ ګو کښه نړۍ د بهار ګرځوم
 ستا په يادونو کښه څوښدون تیره ټه
 د اس ګډوم سَرچه په دا ر ګرځوم
 ساقیه ستاد یو کاث په طُفیل
 نن خو په خُله پوره چغار ګرځوم

دَأْچَه وَجْوَدِمِيَه وَبَنَامُوشُوبَدَل
خَان سَرَه نَرَه كَبَنه يَوْنَكَار گَرَحُوم

بَسْ چَهْلَه دِيَ سِيرَلَه بَدْخَه اَوْنَم
سَرَكَبَنه جَنُون، نَرَه كَبَنه پَرَهَار گَرَحُوم

دَأْمِيَه غَمَم كَبَنه اَنْتَهَا دَه دَغَم
هِرَسِيَّتِم خَان لَه قَرَاز گَرَحُوم

ئِيم چَه شَاهَد لَه اَنْدِيَبَنُونِيَه اَمان
سَوَيْرَه پَه سَرَد حَمَمَكَار گَرَحُوم

بیا م په نرگی د غم دوران دے
نہ یم قرے او بسکی دی گریوان دے

طمع لہ آشنا د وفا خد د کرم
لا خونا بلدہ دے ، نادان دے

وہ ک شہ اے مرگیہ نزدے ملنشے
لا خوم په نرگیہ کبے یواہ مان دے

خہ او شو ساقی کئی یے غوبن تو شراب
شیخ خد فرشته نہ دہ انسان دے

اے عشقہ په لارہ کبئے ستاں کلاؤند
خومره بے قیمتہ دے ، ارزان دے

خیر دوی شاہدله چہ صحراء خی
بیائے پد لا سونو کبئے گریوان دے

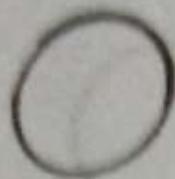
خنگه به اغیار و ته بنکاریزی نه
او پسک په ۾وانے دی او دریزی نه

سترنگه مئ په دردی، ساه په سترنگو کنه
دا خنگه مریض دے چه مرکیزی نه

پیغله د جنت غواری توبہ توبہ
اوکوره ملا هندو شرمیزی نه

ضند کوی چه درد به د تاره گورمه
یارم لا درکوتی دے پوهیزی نه

ونک د نوشحالی شاہد دا خڑ راشٹو
در آر نہم موسم هدو بدیزی نه؟

سُرے سُرے نے مبنوکے، سپینے سپینے نے ورزدی
اوکوره مُلا دا جینکئی دی کہ کمترے دی

مِیدنہ موورہ دا لآپہ خُلہ کبھے ثربہ تاری
لا خوموپہ خپلو کبھے کتل دلرسے لرسے دی

خنکہ خزانہ دا د آشنا حُسن، حیران یمہ
سُرہ دی پکستے سپین دی او لعلونہ ملغیرہ دی

راشه مُلا راشہ د چائان سترکو کبھے اوکورہ
ستادا خُھ جنت دے اماقی کندے کپڑے دی

ٿئے بہ میکدا وی خُھ شراب، راشہ آشنا لره
سترکے نے کاشے دی ساقی شونڈے نے شکرے دی

خُھ درتہ بیان کرمہ شاھدہ د آشنا کتل
غتو غتو سترکو کبھے وہے وہے خبرے دی

لَبْرَاتَه دَكُورَه دَسَرَه بِيَا بَه نَهْ رَاحَمَه
اَنْ دَأْشَنَا بِنَكَلَى نَظَرَه بِيَا بَه نَهْ رَاحَمَه

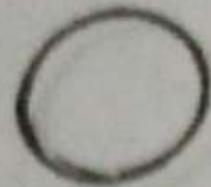
قَاجَه غَنِيَّانِ پَه دروازَه لَكَه دَسَيِّ وَتَرَوْ
نَهْرَه مِنْ تَوْتَه شَوْدَنَرَه سَهْ بِيَا بَه نَهْ رَاحَمَه

مَاخُوبَه دَأْكَه كَرَه دَنِيَا تَه چَه مَيْنَعِينِ يَمْ بَتَّا
تَاجَه كَتَلَ پَه وَيَرَه دَيَرَه بِيَا بَه نَهْ رَاحَمَه

تَهْمَمْ مَنْزَلَ تَهْ مَسَوْه زَلَّه سَفَرْمَيَّنِ يَمْ
سَتَامِشْرِي خَهْ كَرَمْ خِضَرَه بِيَا بَه نَهْ رَاحَمَه

شَهْ دَوْصَالَ تَشْ پَه كَتَرَاتَه أَشَنَا اوْوَيلَ
اَنْ دَدَيَّدَنَ دَوْمَرَه نَهْرَه بِيَا بَه نَهْ رَاحَمَه

مَاهِه شَاهَدَه مَنْ كَوَه تَهْ دَدُنِيَا لَه وَيَرَه
يُوْحَلَه رَاسَه بَهه پَه نَرَه بِيَا بَه نَهْ رَاحَمَه

کله کله م خیال یاندے سورے شی
د جانات ستر کے دھر تورے شپے شی

بیاد غم په آباسین کنے در لاهوشوم
چه په خیال کنے م د تائُر لفخوئے شی

یوسپی د نیاشم چه په طمع
مارانے لہ هر خوا تورے تیارے شی

چه دے او نیمه حسن بے پایانه
ھسے ناپہ کنیم بے حایه دسوئے شی

کله کله چه ساقی یو پیاله را کری
په نظر کنے م دنیا پیالے پیالے شی

چه نہ خم دی، نہ پیاله، او نہ شراب دی
شپے شاہزادہ د بھران خومره او بن دشی

ساقی مئ کوه نن ماسو حساب
راکوه راته د سترگو ن شراب

ن نهے او بشک دے په مخ دا سه حلیبو
لک پرخه چه په پانرو د گلاب

ستاد غم په سرو لمبو کبته چه سوزی بم
نه پوهی بم چه عذاب دے که ثواب

راکوه راته ساقی ترا خه جامو ته
لرکوه شیخه له مخ م کتاب

چه مئین شی په بتانو په هیخ ندوی
نه په غیض نه په غضب نه په عذاب

ته م ستا په جفا هم پشمادن نگرے
 نه پخیله دفا پر شومه جناب
 د وصال د ساعتونو نه قربان شم
 په چه چنگیری پکنې خان سره ریاب
 په سراب پس د ٿر دند شاهد دا وکو
 مئنتوب د شکلو ٿه وی، خوسراب

یو خواهیم سینه کنے حسراتونه په غوبل دی
بل خواته م نه رکتے پرهرونه په غوبل دی

نن م د کارغه آواز په کور کنے مل تر غوب شو
بیا م من په نه رکتے ستایادونه په غوبل دی

داسه راته بنکاری، په م خسارته دنظر کرم
غیر کنے دکلو نوسراک او هاونه په غوبل دی

کور کنے م د نه رکتے عجیبه شان شورو شردی
داسه راته بنکاری ستاغمونه په غوبل دی

ستا په در واژه کنے چه مئین مشت گریوان دی
دوئی نمائی اشنا داد دوئی نه رکتے په غوبل دی

غږ چه د بهار د ماتلو وشو جنون نه رکشو
خهیده لمنه گریوانونه په غوبل دی

تاجه په فُصّه و کتل نالا په تماشې شم
ماوے که په مخ کتے د سانکوونه په غوبل دی

نړه پاندے طوفان را غلو د فم د اسے بکاریزی
ستره سمندر، او بشکه موجونه په غوبل دی

کړی لاس نو جام تر، و جښو سنه
په نه سر په سندہ کښه جامونه په غوبل دی

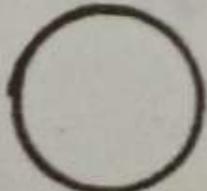
غم سرہ مِم ستا مشغولا کانے دی
شپے مِم دھجران راتھ اسانے دی

ادبیکے چہ بے وارہ ساروا نے دی!
خومرد بے قیمتہ وی ، انہ زانے دی

نم خم د تھیگرد نارڈ پہ مرگ اوٹے
خواکنیتے مردیض مرشوٹ را کانے دی

ستوکے نیونی دی جفا نئ وینی
ثاری پہ آشنا پسے نادانے دی

بیکا مِم متحات دے دو فا اُم نعْنَعْ
پار او پہ غماز کنے صلاح کانے دی

ستاقچه په غم کښه دیوانه شومه زه
توله دنیا کښه افسانه شومه زه

او بشک آشناستا په بندو دې پر ته
دوم تسمت دو چه پهاند شومه زه

تارم د هاره د امیل خه او شلیده
کوره آشنا دانه دانه شومه زه

توره هم شراب شو، او جامونه هم مات
و رانه سخانه میخانه شومه زه

و په شاهد په فرزانه دمه زه
ستا په محفل کښه دیوانه شومه زه

اوں د شادندون په چورلکونو م خه
تالچه غمزن کرم په غمۇنۇم خه

کوربەشى كورچەئى ميرمنشى هغە
تش په كمرد او ديوالۇنۇم خه

ستادە جىران په دوزخ او سوزىيەم
اوں د دۆزخ په سردارمۇنۇم خه

ئاولە يار ساقى كەمَا نشه كەن
ستاپە ترخو ترخوجامۇنۇم خه

وانى دىل بىر چە مال او نار او گەتە
تش په غىزلۇ او نظمۇنۇم خه

بېش چە لىلى د پېتۇنخواشى زما
شاھىدا بىاپە بىكلى بۇنۇم خه

تَهْ چه ماسره په جنگ شوی په سائِنے
بنه پوهينه مه په خه د دی په نيت کنه

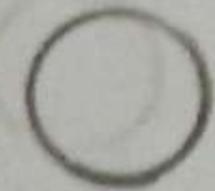
تا خودا سه سلوك ماسره روا کرو
لکه هر خه چه جائزوي محبت کنه

ھے رخت په انتظار کنه تيره و مه
کنه بله دشنام خه وي ستا په خطابه

ولے ستانه لکه ستاره کنه اتر غنیم
ا من غنی تل وي د کلونو په صحبت کنه

چه په سرو شوند د دی ماهه کنجل و کره
لکه ته هر چه د کده کره په شربت کنه

ستوکے ٿلور که چه په خوب اوده شم
ٺار گرم ٻڌڪور که چه په خوب اوده شم

تُورے تیارے د کرہ خورے په جبین
اوہ بیل د خور که چه په خوب اوده شم

ستوکے ۾ اوامروه مخمورے ساقی
پیاله نسکور که چه په خوب اوده شم

خُدايہ په ٿروند کئنے بے آرامه یمہ
لَحدِم کور که چه په خوب اوده شم

اَد یار خیال مَا شا گھَد لَیوَنے
په اوین و سور که چه په خوب اوده شم

نظام مونه

طیّع

په غم پاندے لرلی یوه توره توره شپه کنه
ناخاپه رائسکاره شوئه نه د نرگه په آئینه کنه

پرهرم د نرگه کل شوبه ساعت کنه په خندا شو
هر داغ م د عیکوراته رنها رنها رنها شو

دریاب د مریو او بیکوم د نغم بیشدونه مات کره
غیثن نرگه م د کیف او د مسائی جامونه مات کره

ستاخیال سره م نرگه کنه د حست شمع ر نرگه شو
ستا نه لغه راخوره په تصوّر راته بلا شو

تینگ نه شومه آخریاره د غم د چې نرورته
د نرگه نه م د درد یوه او بز د سویکه شوه پورته

ماوے په خه دستاد هر یو ہم نه په آماں شوم
پنجره ہم د دنیا ماتھ کرہ پورتہ په آسمان شوم

هر خوموہ کئ پیدا شوند کبنتے زہ لرے قمه ستانہ
په هلاعہ بل تر متدون کبنتے بس جد انہ لئے زمانہ

نا خاپه په میرزا رکہ کبنتے ہم یوفکر را شروند شو
دا فکر خائی شرونڈے شوچہ واپس رانہ مرگے شو

ماوے کئ چرے هغلتہ هم ستاد غدر فطرت دی
ظلہونہ نا کردے او جفا کانے دے عادت وی

نو بیابہ نرکہ په هغہ دنیا پائیم په خہ طمع
په دے دنیا خوبیا هم نرکہ دستایم په خہ طمع

د نیال راتہ په نرکہ کبنتے د اہمید شمع د نداکر
و ما یہ ثورہ شپہ کبنتے نرکہ کانے په خندناکر

یو خو خبرے

ئرکه م نن غوارې دا یو خو خبرے
د ننک، غیرت او د پښتو خبرې

ماله دی پیغله چه کړه ماته نظر
ه اسره وکړه په شلکو خبرې

نړه ورد وایمه چه خنګه او کرم
تاسره هکلے د سپرلو خبرې

په اوښي شېرى خان به وا ئرمه خه
ستاد غشواو، ستاد غمزو خبرې

په ده یربنده وجود به د کرمه خه
ستاد اوريل ستاد کمسو خبرې

نڑا په پستو اور سر و مروقو پسے ورک
تئ کرے دش رو شرو اننگو خبرے

نڑا خپل علاج لرو دا مونہ موسم
تئ کرے دناز اوڈ نخرو خبرے

نڑا خون خپل مری لہ کفن غواړه
تئ کرے دش رو شنو لوپتہ خبرے

ثاب هم غوسله ده دا خنکه وکری
ستاد اوین دوا و نہادو بنزو خبرے

ستونگه هم اوینی دی، داخله اوینی
ستاد مسٹی د اشام رو خبرے!

د آزادی ناوے هم بل کره ده
خنکه به کرم د شوندو دش رو خبرے

پریو ده مآپ سخنے چه ناموس وکړم
په پښتون بنايی د پښتو خبرے

دآزادئی جشن

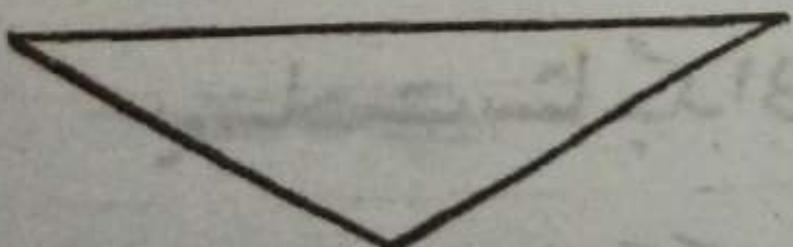
هر خواخور د منگ و نور چنای سیلاپ دے
 د وخت لاس کبئے د بنا اسٹ د میو ناب دے
 په مسٹی باندے راغلے هم شباب دے
 خلق وائی چہ نن ورخ د آزادئی د کا
 د لوئے بنا د یوے بیکلی بیکلی شان چن کبئے
 هم زما اوستا وطن کبئے

جشن خور د شرابو د کبابو
 خند اکانے دی، مسٹی دہ، یخودی دہ
 نعمتُونہ دی خوار ل د آدم زوئی ته
 په گدا پکبئے پینتول کہ لبستی دہ
 خلق وائی چہ نن ورخ د آزادئی دہ
 دیوکلی په یو گھٹ کبئے
 په یوما تک د کوتپڑی کبئے
 یوما شوم د لوپنے ڑارپی
 خپلے مور نہ مر و تھی غوارپی

اوینی مور ورته قیصه کړي د جنت د نعمتو نو
 د میواد د کلُونو، د شاتُونو، د سیتُونو
 خوما شوم په تشه کیده
 د جنت بکلُونه خوا کړه
 په د کېږد د دنخ بیل وي
 د جنت خوبونه خوا کړه

هغه ثاری انگلیزی په مردته پسې ژریبی
 ترا سمانه د ماشوم د مردہ یوه یوه سلکی ده

خلق دا لی چن و مخ د آزادی ده

خپلے مورتہ

مورے اے مورے زماگرانے مورے
ستا پاکہ مینہ هیرولے نہ شم

خومره پہ مینہ د پاللے یئم نہ
دا پہ الفاظو کبھے وئیں نہ شم

مالہ تر او سلہ لایاد بیڑی مورے
ستا د لاسُونو پہ زانکو زنکیدل

غین پسے ستا مورے زما تریڈل
یوساعت ستا جدائی گرانہ گنرل

ستا شوکیرے م لا پہ سترکو کبھے دی
ستا بے آرامہ شپے م نہ هیریںی

زمآپہ لب غوت دے تکلیف او ثرا
ستا تلو سے ادین دے م نہ هیریںی

ستاپ و جوود مورے قسم دے زما

ستاپه شان میته په دنیا نشونیم

کورمه چارچاپیره درسته دنیا

ستاد خند اغونتگ خندانشونیم

مورے اے گرانے قدر دانے مورے

ویمه چه خنگه به دحق کرم ادا

خدا یه د مور خپو کبئے هم را کر عجت

دائم ثرا، دائم دعا دا لہ تا

کَبَابِاَپَهْ نُومَ يَوْخَطْ

گراغنه بابا گرانه چک د مینه سلام یکمه
پس دیه نه تاته در خمونو پیام یکمه

راسه بابا و گورک پیشتوں ته در په در شولو
تئاد دنیا خه لاهه دشمن کره اختر شولو

بیاد پیش تانه بیجی پخپل مینه کینه گیله لری
چیلو کینه جنگیری اویه شانه کشاله لری

ستا پچ بابا ن خوار و زار ده او نهر گرچی
کده یه په سرداه سوا کیپه در په در گرچی

دا خه تماشه ده چه پخیلو کینه ارم یون
لاهه مشغولا دخوشحال و مشغول په غنم یون

خلقه په سیوین هئی کینه گرچی ستا پیش تانه کوی
بل و ثر ته چه بد کوی خپل رور و ته ته چه بشه کوی

داسے راته پشکاری بابا جانه چه در کیرپیا
مُونبز که دقامُونو په بازار کنے نیلا میجن و پیا

گرانه بابا نکرم دنرہ تاته فریاد شولو
کورنے د پچ تالا تر غاشولو، بریاد شولو

خپل قلم د فکرا و وسوس کتو کنے نیسمه
خط درته د تارکه په گرموشو و ینو کنے لیکم

نور و ش خود نیشته دے بابا مونبله دعا و کره
یاد لوئے اللہ په لوئے دربار کنے یوتھ را و کره

چه دیخ شی پنہ تانہ او په دے خاورہ باندشک دکری
ورشی د شمن کرہ گفن په سرا و چنک دکری

کاکا صاحب ته

اے دھرہ لمن کئے پروتھ لویہ لویہ ولی
اے ذلوئے بھادر ربابانہ پیدا زویہ ولی

اے دلویں فکر خاوندہ دیرہ پویہ ولی
پہ ما وکرہ، پہ ما وکرہ، پہ ما وکرہ نظر

ولایت د نصیب شوے دو پہ گیڑہ د مور
سو زید لے وے د عشق او عرفانو تو پہ اور

دیرہ شوے وے پہ غردنو کئے نھرا و نھور
پہ ما وکرہ، پہ ما وکرہ، پہ ما وکرہ نظر

اے دلویں اللہ نیاز بینہ زما زیرہ کا کا
لے د فکر مالگینہ زما زیرہ کا کا

اے په فیض کئنے انگبینه زمازیرہ کا
 په ما وکرہ، په ما وکرہ، په ما وکرہ نظر
 ستاب کشف او دلویو کراماتوندھار
 ستاب لویو لویو شپود عباداتونسھار
 ستاب لویے مرتبے او را یاتوندھار
 په ما وکرہ، په ما وکرہ، په ما وکرہ نظر
 د اللہ په لوئے دربار کئنے یوہ وکرہ دعا
 چہ بنایست دنواست مومی په دین پہ نیا
 او دا تورہ شپہ یئے ورکہ شی راشی صبا
 په ما وکرہ، په ما وکرہ، په ما وکرہ نظر

شیرازتہ

یو خوا دے دَخِل بابا د سترگو تور دے
 بل خوا دے دَخِل مورد نه رہ تکو دے
 نیا نیکه نے د صورت نہ قُربانی بی
 ما ماگا ن، ترُقْتہ، تروریا نے پی ناز بی
 خومره سُکلی او معصومہ نے خهرہ دہ
 نہ سترگے، وہ پوزہ، وہ نے خلہ دہ
 سوہ لبان نے د انار و سور شربت دے
 خدا ائیکو خُداییکو سُکلول نے عبادت دے
 د سپرلو د پیغلتوب یوه و بزمه دہ
 نار ولی د فطرت یوه غنچہ دہ
 ما شوم نہ دے یو معصومہ فرشتہ دہ
 د سرو کلو یونا نکھ کھل دستہ دہ

غرض دا چه یو سرگین پریور کے دے
 پاد تراہ شیشه بنتے بند یونگو دا کے دے
 خُدائی دے عمر د خپڑ درتہ عطا کری
 دا غنچہ دے خُدائی دکلو همنوا کری
 مور اوپلار ٹے په غمونو غمثر مئشہ
 په عمل چاتھ ددھ نخ توارث مئشہ

آسمان دے تل اوچت کھ دیا تا د
 پر فیاضتہ دے شوندے کبھی شیراز دی

زه او زما پلاس

پلارم تبليغى دے په عقاب مئين
زه شاعر سره يم په دنيا مئين

پلارم د جنت د باغيچو عاشق
زه يم د دنيا په پسرلو عاشق

زه او زما زره نئ تل اقرار کوي
پلارم د بنياست نه هم انکار کوي

پلارم د دنيا حقیقت نه مخی
دلته زما زره هم جنت نه مخی

زه ترے په دنيا کنه جنت غواړمه
پلارم واي زه آخرت غواړمه

پلارچه د دنيا حورے رشواكنۍ
حورې هم د جنت حورے سوداكنۍ

دُوَّه خانان

میو قیصہ در قہ کوم د دوو خانا نو
دے قیصہ تد بشہ غور کیدی اے یارا نو

د فہ دوارہ پر نامہ باند خانا نو
خوبیہ اصل کتے د خپل وخت ملنگان وو

د خوشحال نہ بہ اورنگ سر تکولو
د یا چا خان نہ فائزگ قندے وہلو

د اسٹھم چہ طریقہ ہے جُد اجُدا وہ
خومقصد ہے دوطن او قام بقا وہ

یود تورے پہ شرمنگا یقین لرلو
بل د عدم تشدّد پہ لارہ تللو

یو د خپل قلم پہ تاریخ عالم بیدار کرہ
بل خوتول عمرد قام لہ سرہ نرار کرہ

یو په قید کئے د اوئنگ پند بشکلو لو
 بل په چیل کئے د فیرنگ دخت تیرولو

یودقام دپاره تل مندے و هله
 بل سپیرے ددے قام په نوم خولے

یو د جبرو اسْتِبُداد په مخکنے غردو
 بل د ظلم مخکنے ڈال دکر او بردو

چارچاپرہ پیشتنائے گوری تیارے شو
 دوئی خہ لارل دحالات تو ستر کے شرسو

پاسہ نرکہ اے شاکھ د فکر خپل کرہ
 د خوشحال او د بآچاخان لا رہ بُسکل کرہ

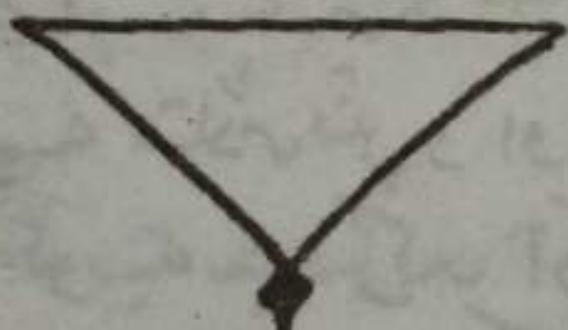
پیش تو

چه د او ری په یوست کنڑہ غرمہ کئے
 یاد ٿئی یخه توہ لویہ شپہ کئے
 زه په خپل ذات کئے شہاشم
 بیاد هنم نه په ٿراشم
 نواے یارہ جفات سارہ
 همارہ ۾ غواری نا قلدرہ

چه زه بیا تا ته نزد شم
 ته کیلے کرے، زه کیلے کرم
 زه په تادر ٿرو او بسکو
 یوه لویہ جرگ او کرم، او بیا
 دغئے اے زما بئے ننگہ یاره
 ستاد صند نا کے مینے ضد پورا کرم
 ستاد انا مخکنے شکست و منم
 بیاد وصال په بشکلی تال و زنگ
 دلے اے گرانه هوبے ننگہ یاره
 ستا په جفا خپله و فارم قسم

داخو منم چه ته م وح لے تساہ
 ته م عقابی ته م جنت ته دنبا
 دلے سرتاته تیکو لے ناشم
 ستا په جفا جنگ کو لے ناشم
 ستا په مئین یم محبت چه لرم
 یا مر پستان هم یمه پت چه لرم

ٿو تد به غمرن وی خو غر در بعلوی
 مینه که خاویں شی پستان خو وی

ساشتیا

اے دکھلو لبستہ دا منم چہ بے پها نئے بتہ
پنکلی نئے، نامنگا کہ، دسپر لی تازہ ہوا تہ

پیا ہم پہ وجود کبنتے یو عنصر نہ کہ ستا کم ویتم
ناپڑ کبنتے دے وفا نشته دے مکلے بے وفا نئے تہ

خیر والے چہ ستا مینہ ٹولہ دنیا مستہ دے
دادی ہم پیسھائے اوٹے چہ زہ دستا قابل نہ یعنی

مالی چہ تہ دکورے نو سترے کے دپہ قهر شی
زہ دستا د مارہ د پارہ غشی یں، درمل نہ یعنی

نوی عاشقانو لہ دے سکور مہ او سوچ کوم
نن دے زہ ریدی کرمہ چہ خوک بب ریدی کے صبا

د خوبی یو تراہ نہ یتم چہ سو زم پہ اور دلو کبنتے
اور خود بل کپے دے چہ خوک دے ساد کے ہیسا۔

تاخوپه هر دور کبته د هر چا سره وفا کرے
 تاخوپه هر دخت کبته کلے سرے او بشک ویشلی دی
 تاخوپه تراپکو کبته له هر چا مینه لیدنی ده
 خلفودرته هار کبته دوفا، او بشک پیرلی دی
 ستاپه دروازه دعا شقانو لوئی قطار وینم
 دے کبته به زه خوار غوت دے یوسر ختنکه کیله وکرم
 کوم حائی کبته چه خلق ستاد حسن قصید دانی
 هاغلتہ بی زه نوے شاعر ختنکه کیله وکرم
 دایو حقیقت در په مئین دے ڈیوبے شاندی
 خود اهم حقیقت دے چه حوانی آندہ به راجی زوال
 دا حوانی چه لاره شی یو هل نوبیا بی شتہ کو
 داخونڈا په مال، نمی په دولت او نہ راجی په سوال

کله چه آین دَرته په مخ کښه گونڑه و بشانی
ستره گه ډې نوره شای په مخ کښه ډُسره نه وي
ته چه په جو نکه کښه پرسته شه ده نخونونه
خنکه به ترخه هغه لمحه وي چه څوانی نه وي
ته چه فکر که نو ګلے ځان ته به پشيماني شه
بيا بد هغه وخت راشي چه ته به رب ته درزاره
خپله پشيماني به ورته و بشانه آشتا، او بيا
ځان ته به د خدايي نه په مشتنيا ملکره وغواړه
دابه هغه درج دي چه د ستاپه انتظار کښه ناست
ستايوهه ورعاشق به آشتا تاته در یاد یږي بيا
ستادغم بد نام غونډ عاشق چه تل برباد وسی
ډه به هم د ستاپه مینه بشاد او آباد یږي بيا

پاپاته

اے زماگرانه مهربانه بابا
اے دبیمار زرگی درمانه بابا

من زه دتanh یوتپوس کوئمه
او دا تپوس پیر پ افسوس کوئمه

تاچه په قبر کنے پناه والخسته
خان له دے سکلی یودنيا والخسته

مونب دی په چاباند سپارلي یون
وکرو فریاد چاته، تو غلی یون

شبے موغوسه دی او ستر کے رندے
مونب اچولی دی په زرۇنۇ پردى

ما شه بایا مونب یوموئی کرە بیا
کور د دېنىن مولوئى لوئى کرە بیا

بیا مو په لار د اس تقا کرہ فان
بیا مو مئین کرہ د وفا په نشان

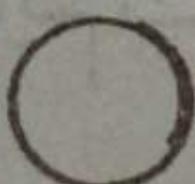
را شه چه بیا شی پسولے په چمن
را شه چه نمرشی په حلا دو طن

را شه چه جور کرو د غلیم کرہ ویر
خان کئ مولادے کئ وزیر دے کئ پیز

دلے یا با تؤلے ونے راشے
مُونبہ بے نمکوتہ خو جھے راشے؛

تاتھ په قیر کتبے من را مبارک
مُونبہ د ہول عُمر شا را مبارک

تاسره بنائی په جنت کبنت مزء
مونب سره بنائی په دنیا کبنت دیکے

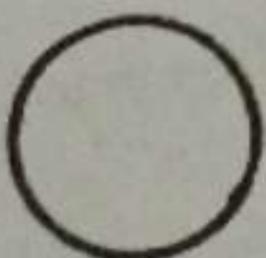
پیغمبر نخوا

تهِم خان یئے، تہجہان یئے
 تہِم مرح یئے تہِم ساہ یئے
 تہِم رنگ او تہِم بوئیں یئے
 تہِم حُسن تہابکلا یئے
 تہِم ستر کے تہ نظر یئے
 تہِم نور یئے تہارنا یئے
 تہ زما دخت خیال یئے
 تہِم دین یئے تہ دُنیا یئے
 دسفر تورو تیارو کہنے
 تہ سحر یئے تہ صبا یئے
 ذہ بیم عشق او تہ یئے حُسن
 ذہ جنون بیم تہ لیلی یئے

تئيے خوک اوسته چوته
 چه ته هرخوا په ھلا

خويو لوظ مِم بند داوسه
 ته زما ته زما

ته زما په ٿرويل نردا ڪـ
 د خيالونو پينتو خوا

یوں ماحلے خون دے چہ بھ وہ اٹ شی
تل په لارہ ک پستو کئے پستانہ مری